

Владимир Колев

Луис Перет

Всеки обича да крои планове. Като започнеш от обикновеният хапльо, минеш през така нареченият човек средна класа и стигнеш до преуспелия бизнесмен. При хапльото плановете никога не се реализират, но това не го притеснява. Той планира фантазирайки, за гъдел на душата. Ако е клошар например, може да си помечтае как намира в обикновена кофа за боклук бутилка коняк „Наполеон“. Разточително да си представя как изпива бутилката в компанията на друг дрипльо, пръв приятел. Приятелят естествено го превъзнася като „голяма работа“. И така се появява нова категория хомо сапиенс – дрипльо „голяма работа“. Човекът средна класа крои доста по-кратко плановете си... – Господин Алекс разбра, че няма да успее да отвори капака на часовника с нокът и стана да потърси отвертка. В чекмеджето под компютъра трябва да има една от тия, малките, с острите върхове. Тъкмо я извади и телефонът иззвъня. Повдигна слушалката и чу гласа, който очакваше. Той каза само:

– При трите прасенца... – и затвори.

Три прасенца в малка къщичка живели. Задружно. Докато били малки и глупави. И били май братчета. Или две братчета и едно сестриче. Във всеки случай били от едно прасило. И те търсели някаква сигурност в тоя живот. И като всеки, който търси сигурност, тръгнали да си правят къщички. Понеже имали различни концепции, се разделили със скандал. Едното прасенце-клошарче си направило къщичка от слама и брало ядове с вълка. Кой вълк не би се справил с една сламена колибка? – „И с отвертката нещо не се получава. Ще трябва да ходя на офталмолог и да вдигам диоптрите!“ – Прасенцето средна класа си направило барака. Или нещо подобно. Ама и с бараката станало като със сламената колибка. Кое то подсеща, че между възможностите на хапльото-фантазьор и прагматичния човек средна хубост, понякога разлика няма. Успяло само третото прасенце, с каменната къща. Издържало на обсадата на амбициозният вълк. Злосторникът преценил, че не си плаща да губи време и си отишъл, а прасенцето изтърчало към близкия дъб, за да си хапне жельди. Толкова се зарадвало как надхитрило вълка, че не видяло ловеца. Но ловецът го видял и го гръмнал. Наистина, според приказката нещата стоят по друг начин. Но... Ако в живота си прасенце и имаш късмет да избягаш на вълка, често попадаш пред очите на ловеца. А ловците обичат да стрелят. Иначе, в приказките винаги има късметлия, който накрая оживява и побеждава. За да може да се опаянти изводът, че ако залагаш на твърдо, ще ти се случи нещо хубаво.

... Луис Перет. Серия от френски часовници за офицери от османската армия в края на XIX век. Със специално ключе за навиване. С

разкошен циферблат. Едно нещо само остава неразбираемо. Ако си притеснен от предстоящата неприятност, нещо, което често се случва на военния, ако и без това ти треперят ръцете, как ще успееш да отвориш навреме капака и да дадеш заповед за атака в точно определеното време? Според фолклора на военните, атака на време е вече половин спечелена битка. Тия военните, много обичат да побеждават...

Вълкът, офицерът, или успеят бизнесмен ако щете, умеят да планират предстоящата битка. И да я печелят. Освен ако не налетят на каменна къща, вместо на сламена колибка. Или ако не стане нещо с часовника...

„Трите прасенца“ е заведение в края на парка, до детската площадка. Тук бабите могат да изпият по кафе с приятелка, докато досадните им внучета врещат и подскачат като маймуни по катерушките насреща. Ако малкият досадник е под опеката на дядо, възрастният, с угризение на душата, си поръчва водка, псувайки на ум докторите.

Алекс седна на една от крайните маси и си поръча кафе.

След малко по алята се зададе мъж на неговите години, облечен със сив костюм, със сиво бомбе, прихлупено над очите. „Нищо чудно това да е моят човек“ – помисли си господин Алекс.

Услужливата памет му припомни интересен разказ. Епизод от съпротивата срещу немската окупация във Франция по време на Втората световна война. Разказът явно не бе изсмукан от пръсти или прочетен в книга. По време на войната младок-идеалист правел патриотични пакости в полза на добрите и във вреда на немците. Но немците го хванали. Есесовски офицер, бивш преподавател по биология в гимназия, му дал ясна алтернатива: или те връщаме при „твоите“, за да ни информираш за това-онова, или те пращаме в отвъдния свят. Биологът в униформа бил с нелошо чувство за хумор. Добродушно напомнил: за отвъдния свят се говори, че е по-добрият, там, казват, неприятности просто нямало. Дай боже да е така! Ама прехода между двата свята може да се осъществи и по доста неприятен начин. Болезнено и продължително. Човекът от резистанса не бил патриот до безкрай и се съгласил. Между доскорошните врагове даже се породило нещо като симпатия. Двойният конспиратор се върнал при „своите“ като от време-навреме се виждал конфиденциално с новия си приятел, за да поговорят набързо. В същото време се биел стръвнo срещу обикновените немски войници и така правел добро впечатление на другарите. Балансирал успешно, нещо, което явно не е било лесна работа. Когато му дошло времето, даже получил пенсия от

френското правителство, като човек със заслуги.

Господин Алекс се запозна с него през един пролетен ден преди повече от двадесетина години. Стоеше си на пейка в някакъв парк и се печеше като котарак на пролетното слънце. За заблуда на собствената съвест, бе поставил върху коленете си записки от някакви лекции. Тогава бе на края на следването си в Сорбоната. Към него се насочи възрастен мъж с бледа кожа, върху която предателски изпъкваха кафеникавите брадавици на старостта. С поизмъчена, но добра, подкупваща усмивка помоли да седне, разприказваха се. Тогава възрастният разказа историята си. Преди да се разделят, господин Алекс го попита не постъпва ли лекомислено, като споделя със случаен познат тази опасна информация. Случайният познат може да се окаже бърборко и да причини сума неприятности. Дядото се засмя и поясни, че вече от нищо не се бои – ни от любопитна преса, ни от съд. Болен е от рак на дебелото черво и до половин година ще може да провери думите на немския офицер. В частта, дали наистина на онзи свят човек се разделя с главоболията си? Защото на този, явно, колкото и да си умен, неприятностите се трупат една върху друга.

Та, този дядо сподели интересно психологическо наблюдение. В ония години на дебене и надхитряване, нелегалните, и тайните агенти, които слухтяли за тях, ужасно много си приличали. В желанието си да изсивяват и едните, и другите се обличали в тъмни дрехи, а на главите им се мъдрели прихлупени шапки или бомбета. И вървежът им бил еднакъв, напрегнат... Близнаци, разделени от противоречията на играта.

Като видя демонстриращия разсеяност мъж в сив костюм, господин Алекс си спомни думите на умния старец. Е, сега няма война, но някои хора са по военно скроени. Човекът с нахлупеното бомбе е напрегнат, а това е добро като начало. В сделките печели по-спокойният. Защото има възможност по-добре да прецени и огледа нещата.

Ето, тарикатът застана зад храстите в края на алеята. Без да се обръща и оглежда, господин Алекс знаеше, че онзи се кокори. Прави си живота интересен, човекът...

Господин Алекс се отдаде на естественото удоволствие от съзерцанието на златната есен. Дърветата бяха обагрени в милион нюанси на златистото, зеленото и червеното. Каквото Бог е сътворил, човек може само да наподобява. Даже талантиливите художници просто правят нещо сходно на вече сътвореното.

– Може ли? – Пази Боже да имаш такъв глас. Като несмазана врата...

– Да, заповядайте – посочи с ръка стола до себе си и продължи да разглежда играта на блясък и сенки на слънцето, процеждащо се през короната на дървото.

– Носите ли го? – проскърца приносителя на сивото бомбе.

– В джоба ми е – равнодушно отвърна господин Алекс.

Болестта интернет се разви като епидемия от спин. Катастрофално и съблазнително. Засичаш се с някого, стоейки пред някакъв екран. Договаряш се нещо с него, усещаш тръпка на възбуда, виждате се и...

– Няма ли да попитате как ви познах?

– Не, няма да попитам... – отдаден на съзерцанието, все така равнодушно отговори господин Алекс.

– Все пак трябва да го видя – настоя скърцащият глас.

Господин Алекс извади от джоба си червена кутийка от някакво бижу, отвори я. Непознатият посегна да извади часовника, но господин Алекс дръпна кутийката.

– Искам да видя дали работи...

Господин Алекс мълчаливо извади часовника и го допря до ухото на непознатия. Той се послуша напрегнато, но явно остана доволен.

– Банкнотата... – тихо каза господин Алекс.

– Ето я – непознатият отвори някаква книга. Господин Алекс я огледа с интерес. Стара, масленозелена на петна, явно автентична. „Пятьсотъ рублей“; „Билетъ Государственаго Казничейства Главного командования вооруженными силами на Югъ России“.

Тия руснаци... За една революция време смогнали да си организират сума ти държавици с важни имена. Като сламени колибки. Някога. После държавиците били издухани от тайфуна на вълчия болшевизъм, но колекция от редките им вече банкноти струва немалко пари. Днес. Господин Алекс съобрази:

– Окей – с премежено, но категорично движение взе книгата от ръцете на новия си познайник. Той се опита да я задържи, но получавайки кутийката стана бързо и пое по алеята на изток.

Господин Алекс усети приятно блъскане на кръвта в ушите си. „Не трябва да бързам! Получи се! Но и не трябва да се размотавам! Прасенцето нека си припка с часовника!“

Пое с делнична походка по алеята на запад.

Господин Серж седна нетърпеливо пред бюрото си, запали локалното осветление и извади лупата. Огледа доволен новата си придобивка. Автентичен Луис Перет. От вътрешна страна на капака, където трябва,

беше шампован и номера 327. Загуби години, но попълни серията от десет последователни номера. А това означава доста парички... Постави до ухото си сребристия метал, после, с треперещи пръсти извади отвертка и отвори капаците към механизма. Вместо златистите колелца на истински Луис Перет, някаква електроника. Господи!

Господин Алекс се настани удобно пред бюрото си, запали локалното осветление и извади лупата. Погали мазната и грапава повърхнина на банкнотата. От другата страна има овал с руската корона в средата. Да видим...

Вместо корона – грапава, мазна снимка на Мадона. Ксерокопие, изкуствено състарено. Простакът със сивото бомбе успя да пробута хитростта си, гарнирана със слонско чувство за хумор. Господин Алекс неволно въздъхна, а после през ума му мина глуповата, но успокояваща мисъл: „Едното прасенце излъгало другото прасенце. Добре, че го няма вълкът...“

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: В случайна компания слушах съображенията на двама мъдри мъже: колекционер на стари часовници и колекционер на банкноти. Банкните не са за вярване! Виж, ако вложиш парите си в... стари часовници... в редки колекции, например от банкноти. А хлапето на домакина, мой личен приятел, ми донесе книжката за трите прасенца: „Хайде да ми почетеш. В другата стая, че тук много се карат...“

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11897>]